

רע"פ 2061/13 - רותם כהן נ' מדינת ישראל

רע"פ 2061/13 - רותם כהן נ' מדינת ישראל עליון

רע"פ 2061/13

רותם כהן

נגד

מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

[21.03.2013]

כבוד השופט א' שהם

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית-המשפט המחוזי בירושלים, מיום 3.2.2013, בעפ"ת 11470-01-13, אשר ניתן

על ידי כב' השופט א' כהן

בשם המבקש - עו"ד אהוד מלמה

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית-המשפט המחוזי בירושלים, אשר ניתן על-ידי כב' השופט א' כהן, בעפ"ת 11470-01-13, מיום 3.2.2013, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על פסק דינו של בית-משפט השלום לתעבורה בירושלים (להלן: בית-המשפט לתעבורה), אשר ניתן על-ידי כב' השופט י' ריבלין - סג"נ, בתת"ע 6453-11-10, מיום 25.11.2012.

רקע והליכים קודמים

2. ביום 10.1.2011, הוגש נגד המבקש כתב אישום, אשר ייחס לו עבירה של נהיגה במהירות העולה על המהירות המרבית המותרת, לפי תקנה 54(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: תקנות התעבורה).

3. מעובדות כתב האישום עולה, כי ביום 2.11.2010, בשעה 10:15 או בסמוך לה, רכב המבקש על קטנוע ברחוב דרך חברון בירושלים, במהירות של 95 קמ"ש, בעוד שקטע דרך זה הוא בגדר "דרך עירונית", שבה מהירות הנסיעה המרבית המותרת היא 50 קמ"ש.

4. ביום 30.1.2012, התייצב בא-כוח המבקש בבית-המשפט, ובתשובה לכתב האישום הודיע, בשם המבקש, כי הוא כופר בכל עובדות כתב האישום, פרט לעצם הנהיגה עצמה, והוסיף, כי הוא "מבקש לכפור בתקינות ובכיול ובמיומנות ההפעלה [של מכשיר הממל"ז]".

5. ביום 25.11.2012, הרשיע בית-המשפט לתעבורה את המבקש, לאחר ניהול הוכחות, בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום. בית-המשפט לתעבורה דחה בהכרעת דינו את הטענות המרכזיות, אשר הציג בא-כוח המבקש. תחילה, נקבע, כי בניגוד לטענות המבקש, מכשיר הממל"ז היה תקין בעת שנמדדה מהירות נסיעתו של המבקש, וכי השוטר, אשר רשם את דו"ח התעבורה, הינו מפעיל מוסמך של מכשיר הממל"ז.

בהמשך, דחה בית-המשפט לתעבורה את טענתו המרכזית של המבקש, לפיה לא הוכח, כי קטע הדרך שבו נהג המבקש הוא בגדר "דרך עירונית". בית-המשפט קבע בעניין זה, כי אמנם צדק בא-כוח המבקש בטענתו, כי לא הוכח כיצד ידע השוטר, אשר ערך את דו"ח התעבורה, כי מדובר ב"דרך עירונית", ואולם, מכיוון שבא-כוח המבקש לא מצא לנכון לחקור, במהלך החקירה הנגדית, את השוטר בעניין זה, אף על פי שחקר אותו בנושאים אחרים, הרי שאין לו להלין אלא על עצמו. בהקשר זה נקבע, כי "מקובל מקדמת דנא כי יש לחקור נגדית בכל שאלה ושאלה שבמחלוקת, אחרת תחשב גרסתו של העד כמשקפת האמת מקום שלא עומת". עוד הוסיף בית-המשפט לתעבורה, כי אמנם, הנטל להוכיח, כי מדובר ב"דרך עירונית" מוטל על כתפי המאשימה, ועליה להוכיח זאת "בעדות, בתעודות עובד ציבור או בכל דרך כשרה אחרת". ואולם, משכתב השוטר בדו"ח התעבורה, כי מדובר ב"דרך עירונית", ומשהמבקש לא כפר בעובדה זו מלכתחילה, ובוודאי משלא העמידה לחקירה נגדית, הרי שהמאשימה עמדה בנטל ההוכחה המוטל על כתפיה.

על-יסוד האמור לעיל, הרשיע בית-המשפט לתעבורה את המבקש בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום. באותו מעמד, ולאחר ששקל את עברו התעבורתי המכביד של המבקש, ואת העובדה שהוא ביצע את העבירה מושא כתב האישום, בזמן שעמד נגדו עונש פסילה מותנה, גזר בית-המשפט על המבקש עונש של פסילה, מלקבל או להחזיק רשיון נהיגה, לתקופה של 3 חודשים; כמו כן, הופעל עונש פסילה מותנה, אשר עמד נגד המבקש, בגין הרשעתו בתיק קודם, בחופף ובמצטבר לעונש, אשר הושת עליו בתיק הנוכחי. בסך הכל, הושתו על המבקש 6 חודשי פסילת רשיון בפועל. בנוסף, השית בית-המשפט על המבקש 3 חודשי פסילה על-תנאי, מלקבל או להחזיק רשיון נהיגה, למשך 3 שנים; וקנס בסכום של 1,000 ₪.

6. ביום 7.1.2013, ערער המבקש על פסק דינו של בית-המשפט לתעבורה לבית-המשפט המחוזי בירושלים. את ערעורו השתית המבקש על טענה מרכזית אחת, לפיה, שגה בית-המשפט לתעבורה משקבע, כי המשיבה הוכיחה את העובדה, כי הכביש בו נהג המבקש, בעת התרחשות האירוע מושא כתב האישום, הוא בגדר "דרך עירונית". כך, בין היתר, טען המבקש, כי משכפר בעובדות כתב האישום שהוגש נגדו, רבץ על המשיבה הנטל להוכיח את עובדות כתב האישום במלואן, לרבות הוכחת העובדה, כי העבירה בוצעה ב"דרך עירונית", וזו, כך נטען, לא הרימה את נטל ההוכחה בנקודה זו. בהקשר זה, טען המבקש, כי אמנם עבירה לפי תקנה 54(א) לתקנות התעבורה היא מסוג עבירות של "אחריות קפידה", ולכן אין צורך בהוכחת היסוד הנפשי של הנאשם ביחס לנסיבה, היינו, כי מדובר ב"דרך עירונית", אך אין בעובדה זו, כדי לפטור את המאשימה מהוכחת עצם התקיימותה של הנסיבה האמורה. וזו, כך נטען, לא הרימה את הנטל המוטל עליה. עוד הוסיף המבקש, בעניין זה, כי שגה בית-המשפט לתעבורה עת שהסתמך על האמור בדו"ח התעבורה, כאילו שמדובר בראיה, שהרי, לטענת המבקש, דו"ח התעבורה כמוהו ככתב אישום ודינו אינו כדין ראיה, שהוגשה לבית-המשפט. לפיכך, כך נטען, שגה בית-משפט קמא משקבע, כי יש בדו"ח התעבורה כדי להוכיח, כי המבקש נהג בנסיבות כתב האישום ב"דרך עירונית". על יסוד טענות אלה, וטענות נוספות ברוח זו, עתר המבקש לבית-המשפט המחוזי, כי ייקבע שהאירוע, מושא כתב האישום, התרחש בעודו נוהג במהירות של 95 קמ"ש בדרך שאינה עירונית, אשר מהירות הנסיעה המותרת בה היא 80 קמ"ש. לפיכך, המשיך המבקש וטען, כי על בית-המשפט המחוזי לבטל את גזר הדין בעניינו, ולהשית תחתיו קנס בסך של 250 ₪, הוא הקנס הקבוע בצידה של העבירה, אשר בה הודה בהודעת הערעור.

ביום 3.2.2013, דחה בית-המשפט המחוזי את ערעורו של המבקש על שני חלקיו. בפתח פסק דינו, הדגיש בית-המשפט המחוזי, כי, כפי שטען המבקש בערעורו, עצם היותה של העבירה, אשר יוחסה למבקש, עבירה של אחריות קפידה, אינו פוטר את המאשימה מחובתה להוכיח את כלל היסודות העובדתיים הקבועים בעבירה הנדונה. לפיכך, פנה בית-המשפט המחוזי ובחן את האמור בדו"ח התעבורה, אשר היווה, כאמור, ראיה מרכזית מטעם המשיבה, להוכחת אשמתו של המבקש, בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום. לאחר שעמד על תוכן האמור בדו"ח התעבורה, לרבות הרישום, כי העבירה בוצעה ב"דרך עירונית", קבע בית-המשפט המחוזי, כי בניגוד לטענת המבקש, הדברים האמורים בדו"ח התעבורה, "כמוהם כעדות ראשית שניתנה בבית-המשפט", אשר בכוחם להוכיח גם את העובדה, כי העבירה שיוחסה למבקש בוצעה ב"דרך עירונית". אשר על כן, נקבע, כי יכול היה בא-כוח המבקש להעמיד את הדברים לבחינה, במסגרת חקירה נגדית. ואולם, כאמור לעיל, בא-כוח המבקש נמנע, מסיבותיו הוא, מלעשות כן. בנסיבות אלה, כך נקבע, הוכחו יסודותיה העובדתיים של העבירה שיוחסה למבקש בכתב האישום.

לשם חיזוק מסקנתו זו, הדגיש בית-המשפט המחוזי את הימנעותו של המבקש מלהעיד בעת ההליך בפני בית-המשפט לתעבורה, ואת משמעות בחירתו זו, לאור הוראת סעיף 162(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982. עוד הדגיש בית-המשפט המחוזי, את סירובו של בא-כוח המבקש להצעת המשיבה, להחזיר את הדיון, בסוגיית המהירות המותרת במקום בו בוצעה העבירה, לבית-המשפט לתעבורה. בהקשר זה, קבע בית-המשפט המחוזי, כי "[...] קל לנחש מדוע סירב".

לסיום, התייחס בית-המשפט המחוזי לחומרת העונש, אשר הושת על המבקש, וקבע, בהערת אגב, כי "לנוכח גילו הצעיר של [המבקש] [...], לא ברור לי מדוע הסתפק בית המשפט קמא ב-6 חודשי פסילה, במיוחד על רקע העובדה שנגד [המבקש] היה תלוי ועומד עונש פסילה על תנאי ובעברו 16 הרשעות קודמות, לרבות הרשעות בגין מהירות ונהיגה בשכרות".

על יסוד האמור לעיל, דחה בית-המשפט המחוזי את הערעור על שני חלקיו.

- הבקשה
7. ביום 18.3.2013, הגיש המבקש, באמצעות בא-כוחו, עו"ד אהוד מלמה, בקשת רשות ערעור לבית-משפט זה, המהווה העתק, כמעט מושלם, של הודעת הערעור שהוגשה ונדונה בבית-המשפט המחוזי. כאמור לעיל, טענתו המרכזית של המבקש היא, כי שגו הערכאות הקודמות משקבעו, כי המשיבה הוכיחה את העובדה, כי הכביש בו נהג המבקש בעת התרחשות האירוע, מושא כתב האישום, הוא בגדר "דרך עירונית", על כל המשתמע מכך, בנסיבות העניין הנדון. דיון והכרעה
8. למקרא האמור בבקשת רשות הערעור, כמו גם בצרופותיה, נחה דעתי, כי עניינו של המבקש אינו מקים עילה למתן רשות ערעור, בפני בית-משפט זה.
- כלל הוא בשיטת משפטנו, כי רשות ערעור, בפני בית-משפט זה שמורה לאותם מקרים ייחודיים המעוררים שאלה משפטית נכבדה או סוגיה ציבורית, החורגת מעניינם של הצדדים להליך, וכן במקרים נדירים, המגלים אי-צדק או חשש מפני עיוות-דין (ראו, רע"פ 1810/13 פינטו נ' מדינת ישראל (20.3.2013); רע"פ 796/13 רוישד נ' מדינת ישראל (14.03.13); רע"פ 1749/13 דשן נ' מדינת ישראל (14.03.13)). לאחר שעיינתי בבקשה שלפניי, ובחומר הנלווה אליה, מצאתי, כי לא זו בלבד שטענותיו של בא-כוח המבקש, כלל אינן מעלות שאלה משפטית כבדת משקל או סוגיה ציבורית רחבת היקף, אלא שאף לא נעשה ניסיון ממשי, לטעון זאת. תחת זאת, טוען בא-כוח המבקש, כי "בקשת רשות ערעור זו הינה האפשרות המשפטית היחידה העומדת לרשותו [של המבקש], על מנת לנסות לשנות את פסק הדין בעניינו". לפיכך, ברי כי מדובר בניסיון לערעור נוסף על פסק דינו של בית-המשפט לתעבורה, וזאת, כפי שקבעתי, לא אחת, אין בידי לאפשר (ראו, לעניין זה, רע"פ 1749/13 דשן נ' מדינת ישראל (14.3.2013); רע"פ 1587/13 אילייב נ' מדינת ישראל (6.3.2013); רע"פ 378/13 חאג יחיא נ' מדינת ישראל (27.1.2013)). מטעם זה בלבד, דין הבקשה להידחות.
9. למעלה מן הצורך אבקש לציין, כי לאחר עיון בפסקי הדין של הערכאות הקודמות ובבקשה לרשות ערעור, נחה דעתי, כי המאשימה עמדה בנטל המוטל על כתפיה, והוכיחה ברמת ההוכחה הנדרשת במשפט הפלילי את התקיימותם של כלל היסודות העובדתיים המנויים בבסיסה של העבירה הקבועה בתקנה 54(א) לתקנות התעבורה, לרבות היותה של הדרך שבה נהג המבקש, בגדר "דרך עירונית". זאת, בעיקר לנוכח בחירתו של בא-כוח המבקש שלא להעמיד שאלה זו לחקירה נגדית, בעת ההליך בבית-המשפט לתעבורה, ועל סמך אותם חיזוקים שציינה ערכאת הערעור, בדונה בשאלה הנ"ל.
10. משלא מצאתי הצדקה לדון בעניינו של המבקש במסגרתו של הליך שיפוטי נוסף, הנני דוחה את הבקשה למתן רשות ערעור.
- ניתנה היום, י' בניסן התשע"ג (21.3.2013).